

Bilag 33.

FINANSMINISTERIET

Den 22. februar 1967.

Bemærkninger til bilag 32.

Det anføres i henvendelsens indledning, at kildeskatteordningen i sig selv kun er en omlægning af skatteopkrævningen, og at den principielt kun er „et skatteberegningssystem“. Herved overses det væsentlige forhold, at indkomstskatten efter det nye system udredes i takt med den løbende indtægt. Denne samtidighed i beskatningen har meget betydelige fordele for skatteyderne og samfundet. Dette er bl. a. påvist i forslaget bemærkninger og i fremsættelsestalen. Når disse goder skal opnås, er det nødvendigt at gennemføre en omfattende standardisering af fradragene ved indkomstopgørelsen, da systemet ellers vil blive for tungtvirkende. Hvis en sådan standardisering skal have nogen praktisk betydning, må den dække et væsentligt fradragsområde. Det er indlysende, at standardiseringen må have den virkning, at en del skatteydere får større dækning end andre for deres faktiske udgifter. Det forekommer dog alt for vidtgående at betegne den foreslåede moderate standardisering af fradrag som stridende med skatteevneprincippet. Det fremføres samtidig som en indvending mod standardfradraget, at det kan forringe fordelene ved at benytte de forskellige skattebegunstigende opsparingsordninger, der i hvert fald ikke har deres rod i et hensyn til skatteevnen.

Det er næppe holdbart at tale om en diskriminering mod de erhvervsdrivende skatteydere i forbindelse med den foreslåede standardisering af fradrag. De erhvervsdrivende vil bevare alle de fradrag, de hidtil har haft for driftsudgifter, afskrivninger, renter m. m. Et standardfradrag af den foreslåede størrelse ville så at sige aldrig kunne få nogen betydning for en erhvervsdrivende, idet det må være uhyre sjældent

forekommende, at udgifterne i en virksomhed tillige med andre fradrag, der omfattes af standardfradraget, vil være mindre end dette.

Når reglerne om standardfradrag skal bedømmes, må det også tages i betragtning, at de vil betyde en meget væsentlig lettelse af arbejdet med indkomstopgørelserne såvel for skatteyderne som for ligningsmyndighederne og derved bidrage til den effektivisering af ligningen, som alle finder ønskelig.

Det er rigtigt, at forslaget i en del tilfælde bemyndiger finansministeren til at fastsætte nærmere regler på forskellige områder. Det er en ganske almindelig fremgangsmåde i lovgivningen, idet lovforslagene ville blive alt for uoverskuelige, hvis enhver detalje vedrørende praktiseringen skulle optages i selve loven. Den nærmere udformning af detaljeregler må ofte ske efter forhandling med erhvervslivets organisationer og med myndighederne. Det forekommer mest praktisk, at et sådant arbejde, der kan være af betydeligt omfang, ikke sættes i værk, før det er sikkert, at der bliver brug for det.

Der peges i henvendelsen på vanskeligheder i forbindelse med afgrænsningen af, hvilke ydelser til lønmodtagere der er indkomstskattepligtige. Der kan være problemer i visse tilfælde, men der er ingen grund til at frygte, at disse forhold skulle være nogen væsentlig hindring for ordningens administration. Drøftelser med de pågældende erhvervsorganisationer og udførlige vejledninger på grundlag heraf vil utvivlsomt tjene til at skabe den fornødne sikkerhed på dette område.

I forbindelse med krav om kompensation til arbejdsgiverne for deres arbejde med kildeskatteordningen fremhæves det, at